

Bemærkninger til lovforslaget.

I § 113 i det af arbejds- og boligministeren samtidig hermed fremsatte forslag til lov om leje er det foreslået, at der gives adgang til at forhøje huslejen i førkrigslejligheder med 8 pct. årligt af 1939-lejen i 2 år fra den 1. april 1959 at regne, d. v. s. i alt med 16 pct. af 1939-lejen. For lejligheder, der er taget i brug i årene 1939-52, skal der dog kun kunne foretages forholdsvis mindre lejeforhøjelser.

Samtidig er det i bemærkningerne til lejelovsforslaget forudsat, at der af indenrigsministeren fremsættes forslag om en forhøjelse af den kommunale grundskyld og ejendomsskyld i bykommunerne i et sådant omfang, at der gennem skatternes overvæltning på huslejen i disse kommuner vil kunne ske lejeforhøjelser på yderligere ca. 7 pct. årligt i 2 år, d. v. s. i alt ca. 14 pct.

I overensstemmelse hermed fremsættes nærværende forslag til lov om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen. De midler kommunerne herved får til rådighed, skal anvendes dels til forøgede udgifter til huslejetilskud for børnerige familier m. v., dels til nedsættelse af de kommunale indkomstskatter. Forinden der nærmere redegøres for forslagens indhold og økonomiske virkninger, skal der først gives en kort oversigt over de gældende regler om opkrævning af grundskyld og ejendomsskyld til kommunerne.

I. De gældende regler om kommunale ejendomsskatter.

A. København, Frederiksberg og købstæderne.

1. Grundskylden.

I København, Frederiksberg og købstæderne opkræves *grundskylden* med en fast promille, hvis størrelse fastsættes af kommunalbestyrelsen for 4-årige perioder ad gangen.

Københavns og Frederiksberg kommuner var i mange år bundet til højst at udskrive grundskyld med henholdsvis 7,5 og 8,4 promille. Dette „loft“ over grundskyldpromillerne blev imidlertid ophævet ved § 2 i lov nr. 361 af 22. december 1954, og de to kommuner er nu helt frit stillet med hensyn til fastsættelsen af grundskyldpromillens størrelse for de enkelte 4-års perioder. For indeværende 4-års periode (1. april 1955—31. marts 1959) er grundskyldpromillerne blevet forhøjet til henholdsvis 11,0 i København og 12,0 i Frederiksberg kommune.

For *købstæderne* vedkommende er der derimod fastlagt visse grænser for grundskyldpromillens størrelse. Ifølge § 5, stk. 1, i den kommunale ejendomsskattelev af 20. maj 1933 må ejendomsskatterne i en købstadkommune for et givet skatteår således ikke overstige $\frac{1}{6}$ af den gennemsnitlige, samlede skatteudskrivning på ejendom og person i de foregående 10 år med tillæg af den kommunale ejendomsskyld, der blev opkrævet i kommunen i skatteåret 1925-26. Dertil kommer, at grundskyldpromillen ifølge lovens § 5, stk. 4, jfr. § 5, stk. 4, i lov nr. 83 af 31. marts 1926, ikke må stige med mere end 1,0 fra 4-års periode til 4-års periode. Dette „loft“ over grundskyldpromillerne har imidlertid ikke haft praktisk betydning, idet købstæderne i en lang årrække har holdt uforandret grundskyldpromille på et niveau, der er ret lavt og temmelig ensartet fra købstad til købstad. Foruden den ordinære grundskyld har det ved lov nr. 166 af 24. maj 1955 været pålagt købstæderne fra og med skatteåret 1956-57 at opkræve en tillægsgrundskyld, hvis provenu — tilligemed provenuet af den tilsvarende tillægsejendomsskyld — henlægges til en særlig fond til imødegåelse af kommunens eventuelle tab på garantier for statslån til boligbyggeri. Disse tillægsskatter opkræves kun i købstæderne, men ikke i København og Frederiksberg, der omtrent samtidig foretog en tilsvarende forhøjelse af deres ordinære grundskyld, jfr. ovenfor. De blev indført som et led i den forhøjelse af huslejen, der fandt sted ved lejeloven af 1955. Tillægsgrundskylden hviler på alle skattepligtige ejendomme i købstæderne og virker således som en almindelig forhøjelse af den ordinære grundskyld. Da tillægspromillen ved loven af 1955 blev fastsat til 6,0, dog højst forskellen mellem 12,0 og kommunens ordinære grundskyldpromille, skete der samtidig en udfligning af forskellene i promillernes højde fra kommune til kommune, og den samlede grundskyldpromille (inclusive tillægspromille) udgør nu i praktisk taget alle købstæder mellem 10,0 og 12,0. Grundskyldpromillerne i købstæderne er altså af samme størrelsesorden som i København og på Frederiksberg.

2. Ejendomsskylden.

Ejendomsskylden til København, Frederiksberg og købstæderne blev til og med skatteåret 1956-57 opkrævet med $\frac{3}{4}$ af den af kommunalbestyrelsen fastsatte grundskyldpromille. Ejendomsskylden blev